

казваха очичките имъ, които блестѣха отъ радостъ.

Живка извади отъ скрина голѣмия бѣлъ супникъ. Майка ѝ взе три купички, изсипа въ всѣка по едно пакетче боя, залѣ ги съ врѣла вода и ги разбърка бързо.

Децата извикаха отъ радостъ:

— Ехъ че хубавъ червенъ цвѣтъ! Погледни, мамичко: човѣкъ ще помисли, че сж макове.

— А синиятъ, — каза Мария, която предпочиташе нѣжните цвѣтове, — е сжщо като небето!

— Азъ обичамъ повече жълтия! — извика русичката.

Въ това време се чу лекъ шумъ. Бѣше запѣла водата, която врѣше въ голѣмата тенджера.

— Мамо, водата ври! — каза Живка.

— Добре, мое момиченце, тури яйцата!

Живка грабна една лъжица, почна да взема яйцата едно по едно и да ги слага лекичко въ жълтата тенджера. Тѣ бѣха тридесетъ и шестъ. Водата кипна чакъ до горе.

Изморената Мария гледа чевръстото шѣтане на сестра си.

— Колко е часътъ, Марийо? — попита майката.

— Четири.

— Въ четири и десетъ минути ще трѣбва да свалимъ яйцата.

Всички се умълчаха. Живка нагледва огъня и слуша клоката на водата, която ври. Мария е облегнала лактитѣ

си на масата и следи стрелката на часовника, която върви бавно.

Доиде времето. Яйцата сж спуснати предпазливо въ паничките съ хубави цвѣтове. Изваждатъ ги обагрени и при всѣко яйце надаватъ нови викове на очудване.

Възхитенитѣ момиченца помислиха и за утрешния день: какъ ще се събератъ децата и ще идатъ право на могилоката надъ черквата, гдето ще търкалятъ по тревата яйца всрѣдъ смѣхъ и радостни викове.

Колко ще бжде хубаво!

Но за мигъ Мария се умълча. Тя като че ли мислѣше нѣщо важно.

— Мамо, — попита момичето съ загриженостъ, — всички ли деца иматъ великденски яйца?

— О, не, моя мила.

Мария продължаваше да мисли, подпрѣла глава на ржката си.

— Хайде, милички деца, пригответе си кошничките! — каза майка имъ. — Всѣка може да си избере по шестъ яйца, както направихте миналата година.

— Мамо, — каза Мария, която все мислѣше за нѣщо, — нали си спомняшъ малкото сираче, което идваше да си играе съ насъ? ... Съседката ми каза, че това момче е болно и лежи въ болницата. Би ли се съгласила.? — Мария се изправи и каза нѣщо тихо на ухото на майка си, която нѣжно я цѣлуна по челото.

— Да, но ще трѣбва мѣхъ!